

ՀԱՅՐԵՆԻ ԵՐԳԸ

(Ն. Գանգեկո)

Մի՛ յիշիր դու ինձ մայրենի աշխարհ,
Մա՛նուկ, մոռացի՛ր, հնչիւնը հայրենի...
Այս ցուրտ եւ դաժան երկրի մէջ օսար
Ինչո՞ւ ես յուզում վիշտը քո սրտի...

Ննջի՛ր, ի՛մ մանուկ, ննջի՛ր դու անդորր,
Թո՛ղ ցնորքները հեռաւոր բախտի.
Նրանք շատ դառն են, սաստիկ թունաւոր
Այս տխուր երկրում ախորժածների...

Մա՛նուկ, այստեղ ողջ կը մեռնի ցրտից,
Այստեղ կեանքը քեզ շողեր չի սփռի,
Եւ ինչպէս տեսել աշխարհի հողմերից՝
Այդ ցնորքները կը տարուեն հեռի...
Ե՛ւ թարմ ոյժեր, ե՛ւ քո պերճ ծաղկունք
Զմրան խիտ ցրտից պիտի մահաւան,
Եւ պիտի տեսնես դու լոկ վիշտ, արցունք
Քո օրօրոցից միմէն գերեզման...

—Օ՛, ո՛չ, ո՛չ, հա՛յրիկ, հայրենիքս հէգ
Եւ հնչիւնները իմ սիրած երգի
Ես չեմ մոռանայ այս երկրում երբէք,
Ո՛չ մի տեղ չը կայ անջատում մեզի...

Երբոր փչում է մերիկ չորս կողմիս,
Երբոր խրհիթը ծածկում է ձիւնով,

Մի՛ս հայրենիքս մի՛ս է գալիս,
Մի՛սս տոչորում հայրենի երգով...

Նա գարնան անուշ բոյրն է վարդի,
Նրա մէջ արձն է շնչում դալար.
Թո՛ղ շուրջս հողմը անվերջ կասաղի,
Թո՛ղ բույ բարձրանայ գիշերը խաւար,—
Հայրենի ծաղկունք ցրտից չեն մեռնում.
Նրանք կրծքիս մէջ բուրում են անուշ,
Ախորման օտար անապատներում
Զմեռը փրփում—ծաղկում են փնուշ...

Թո՛ղ մի՛ս արտումս կրեմ այդ վերքը,—
Երբ ոյժս հասնի—քոչնիկի նման
Վե՛ր կը պանայ հայրենի երգը,
Ու ես ժպտալով կ'իջնեմ գերեզման:

Կ. ԿՐԱՍՆՆԻԿԵԱՆ